

ΑΤΟΜΙΚΟΤΗΤΑ και ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΤΗΤΑ

Α.Π.Παν.

ΑΝΟΙΚΤΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

29/05/2016 / Πολυχώρος ΔΙΕΛΕΥΣΙΣ

Κάθε ον που ζει πάνω στη γη, δημιουργεί στον εαυτό του ανάγκες και, για να εκπληρωθούν οι ανάγκες αυτές, δημιουργεί στον εαυτό του καθήκοντα και, για να εκπληρωθούν τα καθήκοντα αυτά, δημιουργεί στον εαυτό του ικανότητες, προκειμένου να τις ανταλλάσσει προς όφελος των αναγκών του.

Αυτό το διαπιστώνουμε σε όλα τα πλάσματα της δημιουργίας: Την ανάγκη για ζωή! Αυτή η ανάγκη, που δημιουργείται μαζί με την ενσάρκωση (γέννηση) του ανθρώπου πάνω στην Γη, στην μεν ατομικότητα επιβάλλει την αυτοσυντήρηση, στην δε συλλογικότητα επιβάλλει την αναπαραγωγή. Ο άνθρωπος είναι ατομικότητα και συλλογικότητα. Δεν είναι ποτέ μόνον ένα από αυτά τα δύο. Είναι σώμα (ατομικότητα) και πνεύμα (συλλογικότητα).

Στα ζώα, το πνεύμα δεν είναι ατομικό, είναι μαζικό, γι αυτό και η όψη της αγέλης ή του κοπαδιού επικρατεί. Όλα μαζί θα αντιδράσουν στον κίνδυνο με τον ίδιο τρόπο. Στον άνθρωπο τα πράγματα είναι διαφορετικά, θα αντιδράσει με διαφορετικό τρόπο, ανάλογα με την προσωπικότητά του, κι αυτό πάλι σε βαθμούς διαφορετικούς, ανάλογα με την συνείδησή του. Άλλοι θα αντιδράσουν στον κίνδυνο ενστικτωδώς, υπερ της αυτοσυντήρησης. Άλλοι θα υπερασπίσουν τα παιδιά τους, άλλοι επιλέξουν το καθήκον, άλλοι θα φτάσουν μέχρι την θυσία. Η ανάγκη για ζωή, πάντως θα είναι κοινή. Η αντίληψη και αντίδραση για την ζωή θα είναι διαφορετική, ανάλογα με την συνείδηση του καθενός.

Μετά την αυτοσυντήρηση και την αναπαραγωγή εμφανίζεται η ανάγκη της επικράτησης. Το να επικρατείς δεν είναι κακό, γιατί σημαίνει ότι δεν γίνεσαι δούλος κανενός. Είναι ανάγκη του ατόμου να παραμένει ελεύθερο από την υποδούλωση. Το να επικρατείς όμως πάνω στους άλλους για να τους καταδυναστεύεις και να τους εκμεταλλεύεσαι, αυτό προσβάλλει την συλλογικότητα, την διαταράσσει και επιφέρει την δυσαρμονία στις κοινωνίες. Είναι μια κακώς εννοούμενη αμοιβαιότητα! Ο δυνατός οφείλει να προστατεύει και να βοηθά τον αδύνατο. Τότε η συλλογικότητα εναρμονίζεται, και μέσα εκεί ο δυνατός γίνεται κάποτε αδύνατος και ο αδύνατος δυνατός, κι ακόμα, ένας είναι δυνατός στο σώμα και άλλος στην ψυχή ή στο πνεύμα. Γι αυτό και ο Απόστολος λέγει: «Αλλήλων τα βάρη βαστάζοντες», αυτός είναι ο νόμος της εξέλιξης της ανθρώπινης κοινωνίας, η Αλληλεγγύη και η Αμοιβαιότητα.

Η Ανάγκη είναι παθητική δημιουργική δύναμη, το Καθήκον ενεργητική δημιουργική δύναμη.

Το καθήκον της εργασίας μας προστατεύει από τον άδικο πλουτισμό, διότι κανείς δεν μπορεί να εργασθεί περισσότερο από τον δικό του δυναμισμό. Αν το κάνει, γρήγορα θα εξαυτηληθεί ή θα υποχρεωθεί να εκμεταλλευθεί άλλους (κλοπή και ψεύδος).

Όσο περισσότερη ενέργεια δαπανά [ένας άνθρωπος] (οικονομική ή άλλη) τόσο περισσότερο βρίσκεται στην ανάγκη με την χρησιμοποίηση των ικανοτήτων του, να αναζητήσει το επί πλέον της ενέργειας που του λείπει. Με αυτή την οδήγηση εφαρμοζόμενη στην τρέχουσα οικονομική, κοινωνική ή διανοητική ζωή, έχουμε την λύση της κατανομής των πραγμάτων (αγαθών, περιουσιών, κλπ.) και του ρόλου των ατόμων μέσα στην κοινωνία.

Η Συλλογικότητα δημιουργήθηκε από τις ανάγκες τις οποίες κάθε άτομο χρειάζεται για την ύπαρξή του.

Η Ανάγκη είναι το δικαίωμα και η χρεία του ζην. Από αυτήν απορρέει το Καθήκον, το οποίον είναι η χρεία και το δικαίωμα να σεβόμεθα την ζωή και τις ανάγκες των άλλων.

Οι ανάγκες αυτές των ανθρώπων τους έκαναν να συγκεντρωθούν, να ομαδοποιηθούν, να συνεταιρισθούν ώστε να μπορέσουν με την αμοιβαιότητα, να κάνουν την ζωή τους εφικτή και λιγότερο σκληρή.

Η ανάγκη είναι το δικαίωμα και χρεία του ζην. Αφού όλες οι ανάγκες είναι ίσες το δικαίωμα στην ζωή είναι ίσο.

Στην παρακμάζουσα κοινωνία μας, [συμβαίνει] διαφορετικά. Αισότητα των αναγκών [συνεπάγεται] αισότητα του δικαιώματος στην ζωή.

Καταλήγουμε στο ότι σε κάθε κοινωνία που έχει εγκαθιδρυθεί σύμφωνα με την πραγματική αμοιβαιότητα και χάρη στον νόμο της ανταποδοτικότητας (réciprocité), οι άνθρωποι έχουν το καθήκον να σέβονται την ζωή και τις ανάγκες των άλλων. Είναι ένα καθήκον. Μερικοί πιστεύουν ότι είναι μια χάρη που προσφέρουν. Εκεί είναι το σφάλμα.

Η Φύση έχει δώσει στον άνθρωπο δωρεάν, ο άνθρωπος με τη σειρά του πρέπει να δίνει δωρεάν. Είναι το πρώτιστο καθήκον των όντων της ίδιας φύσεως, που προέρχονται από την ίδια πηγή και προσβλέπουν προς το ίδιο μεγαλείο.

Η καλώς εννοούμενη αμοιβαιότητα είναι η βάση κάθε συλλογικής ζωής, η οποία δεν παρεμποδίζει τις ελευθερίες του ανθρώπου και την ανεξαρτησία της προσωπικότητάς του.

Η Αμοιβαιότητα είναι η ανταλλαγή των ανθρώπινων ενεργειών προς όφελος της αρμονίας των Κοινωνιών.

Ζούμε από την ανταλλαγή, ως κεντρομόλο και φυγόκεντρο δύναμη. Αλλά το κακό είναι ότι η αμοιβαιότητα δεν εφαρμόζεται, διότι με το πρόσχημα του κέρδους, του οφέλους, κτλ. **ο άνθρωπος θέλει να παίρνει περισσότερα από όσα δίνει.**

Ο άνθρωπος γεννιέται χωρίς καμμία ιδιοκτησία και η γη είναι αρκετά πλούσια ώστε όλοι οι άνθρωποι σε κάποια ηλικία να μπορούν να κατέχουν κάτι. Ο κομμουνισμός είναι μία υπερβολή, όπως και ο καπιταλισμός. Η Αλήθεια (η ισορροπία) βρίσκεται σε μια μέση κατάσταση, η οποία μπορεί να επιτρέψει σε κάθε άνθρωπο να κατέχει για τον εαυτό του τον καρπό της εργασίας του.

Φυσικά, προβλέπεται ότι εκείνος που στερείται ικανότητας πρέπει να λαμβάνει χωρίς να δίνει, διότι όλοι οι άνθρωποι έχουν τα ίδια δικαιώματα, ακόμα κι αν δεν έχουν τις ίδιες δυνατότητες.

Ο άνθρωπος οφείλει να δρα με ανταποδοτικότητα (αμοιβαιότητα) [ήτοι] με ανταλλαγή των ενεργητικών του απορροών, ο καθένας προς όφελος όλων, με τρεις τρόπους δραστηριότητας: πνευματικό, ψυχικό και υλικό.

Πνευματική αμοιβαιότητα ή πνευματική ένωση των όντων με σκοπό να διατηρηθεί στους κόλπους της συλλογικότητας το φως της Αλήθειας, έτσι ώστε να τους δοθεί η έννοια/αντίληψη της πνευματικής ελευθερίας και της δυνατότητας να οικοδομήσουν την προσωπικότητά τους.

Ψυχική αμοιβαιότητα, με σκοπό να διατηρηθεί η αδελφосύνη, η αγάπη και η φιλία, να θεραπευθούν οι συλλογικές νευρασθένειες, οι απελπισίες και οι απογοητεύσεις.

Αμοιβαιότητα υλική, ανταλλαγή των ενεργειών της εργασίας.

Οι συλλογικές πλάνες, οι οποίες είναι ικανές να βλάψουν μία συλλογικότητα, είναι συνέπειες των ατομικών ελαττωμάτων του ανθρώπου.

Η Κοινωνία σχηματίζεται από άτομα. Αυτά είναι ανάλογα με τα κύτταρα που συνθέτουν το σώμα του ανθρώπινου όντος. Το άτομο, λοιπόν, είναι ένα κύτταρο της Κοινωνίας, της γήινης ανθρωπότητας, όπως η Γη είναι ένα κύτταρο του Κόσμου.

Από την ποιότητα των στοιχείων που συνθέτουν μία ομάδα εξαρτάται η αξία αυτής της ομάδας.

Άλλωστε, η ύλη και το σώμα δεν μπορούν να προσβάλουν το πνεύμα. Μόνον το πνεύμα μπορεί να προσβάλλει τον εαυτό του, αποδεχόμενο τις ετερογενείς προσμίξεις και να βλάψει τον εαυτό του. Τα σωματικά, λεγόμενα, αμαρτήματα αποτελούν σκιές των πνευματικών εγκλημάτων που ο άνθρωπος μπορεί να ενεργήσει στον εαυτό του. Αλλά και πάλι, η μετάνοια και η συγχώρεση δεν παύουν να λειτουργούν ως νόμοι της Θείας Πρόνοιας, όταν ο άνθρωπος τους επικαλεστεί.

Όσο ο άνθρωπος απομακρύνεται από τις αληθινές του αρχές, αυτός και η Συλλογικότητα βαδίζουν προς την παρακμή. Όμως η αληθινή ζωή του ανθρώπου είναι η συλλογική ζωή.

Σημ. Ο άνθρωπος ατομικοποιείται ως πνεύμα (εξερχόμενο από την πνευματική μάζα του ζωικού εγώ) προκειμένου να επανενσωματωθεί στην οντική του Μονάδα, καθώς διαφοροποιείται (ανομοιότητα-προσωπικότητα) και όχι με το να απομονώνεται και αποξενώνεται ή και να εναντιώνεται σε αυτήν. Σωκράτης έδωσε ένα αθάνατο παράδειγμα συμμετοχής στην συλλογική συνείδηση και εξέλιξη υποτάσσοντας το σώμα του (αλλά όχι το πνεύμα του) στους άδικους νόμους της Πολιτείας και την εσφαλμένη κρίση του Δήμου.

Ο ατομικός άνθρωπος «γέννησε» παράδοξες συλλήψεις, αυτές οι συλλήψεις γέννησαν τα πολιτικά κόμματα και τις κλίκες και έτσι η κοινωνία δέχτηκε τις πλάνες και υποστηρίζει τις πλάνες.

Γιατί με ποια λογική η κοινωνία δεν θα έπρεπε ή δεν θα μπορούσε να βασιζόταν στους νόμους της Φύσεως; Ο ανθρώπινος εγωισμός είναι που συνέλαβε την ιδέα της συγκέντρωσης των Εξουσιών. Συγκέντρωση οικονομική, κυβερνητική, διανοητική, κτλ. Όμως, μέσα στο σύμπαν κάθε άστρο ζει ~~από~~ την δική του ζωή, αποτελώντας συγχρόνως μέρος ενός συνόλου και ζώντας ~~από~~ μια ζωή γενική.

Λ. Παπαγεωργίου
Τηλ. 6944 3444500